

THI ĐUA PHONG TRỎ

Chào mừng **41** năm

Ngày Nhà giáo Việt Nam

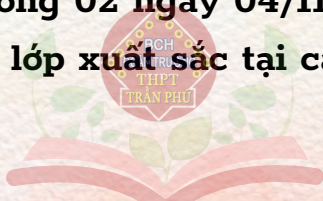
20/11/1982 - 20/11/2023

Chào mừng kỷ niệm 41 năm ngày Nhà giáo Việt Nam, học sinh trường THPT Trần Phú đã tham gia nhiều hoạt động, hội thi thú vị và giàu ý nghĩa:

- + Bảng tin chi Đoàn “Cánh bướm tri thức”**
- + Hội thi Vẽ và trang trí Tranh vào chiều ngày 11/11.**
- + Hội thi Kể chuyện “Người thầy trong trái tim tôi” qua 02 vòng vào ngày 04/11 và 12/11.**
- + Hội thi Văn nghệ trong 02 ngày 04/11 và 12/11.**

Chúc mừng các tập thể lớp xuất sắc tại các Hội thi:

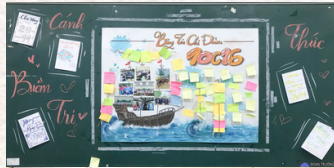

Bảng tin Chi đoàn tháng 11/2023

CÁNH BUỒM TRI THỨC

**Bảng
tin
Chi
đoàn
“Cánh
bướm
tri
thức”**

Một số hình ảnh Hội thi Vẽ tranh

Một số hình ảnh Hội thi Vẽ tranh

Một
số
hình
ảnh
Hội
thi
Vẽ
tranh

Tác phẩm vẽ tranh khối 10

Tác
phẩm
vẽ
tranh
khối
10

Tác phẩm vẽ tranh khối 11

Tác phẩm vẽ tranh khối 11

Tác phẩm vẽ tranh khối 12

Một số hình ảnh Hội thi Kể chuyện “Người thầy trong trái tim tôi”

Khen thưởng 05 cá nhân đạt giải trong Hội thi Kể chuyện “Người thầy trong trái tim tôi”

Lê Thị Yến Nhi	12A01	Giải Nhất
Đoàn Nguyễn Ngọc My	10C15	Giải Nhì
Đặng Tấn Phát	10C18	Giải Ba
Lê Ngọc Sương	12A09	
Nguyễn Minh Thư	12A03	

“Người thầy trong trái tim tôi”

Bài dự thi
của học sinh:

Đoàn Nguyễn Ngọc My - Lớp 10C15

Vào một buổi chiều thong dong cuối tháng 10, học tập, áp lực, mệt mỏi và những cơn điếm không như mong muốn, tôi thần trí đã bỏ ngang qua một quán nước. Chợt bắt gặp một đoạn radio vang lên rất dễ thương, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi được nghe âm thanh phát ra từ một chiếc radio và tôi vốn là đứa con sinh ra nơi thành phố hoa lệ tiếp xúc với sự bùng nổ của công nghệ, chính vì thế âm vang từ chiếc radio cũ kĩ vang lên gây xúc tác cho tôi hắt hủi. Vì nó là lạ và nó hay hay. Chỉ vì nó mà nên đứng lại nghe thử, thế nhưng âm vang trong chiếc radio cũ đã níu đôi chân tôi lại. Đó là lời tri ân thầy cô giáo cũ, đó là đôi ba câu hát “ Khi thời viết bằng bụi phấn rơi rơi, có hạt bụi nào rơi trên bụi giảng, có hạt bụi nào vương trên tóc thầy” ngọt ngào.

Chỉ đơn giản thế thôi, nhưng trong tôi hình thành một cảm xúc khó tả. Có lẽ đoạn radio ấy là một chất xúc tác diệu kỳ làm trỗi dậy tôi vọng lên, làm tôi nhận ra tôi bỏ quên gì mất rồi. Tôi chạy và chạy, tôi học và học, điên cuồng đến quên làm bánh theo cuộc đời, để trong giây phút đó mình nhận ra rằng cuộc đời đâu tôi đi đến thế.

Tôi có gia đình, bạn bè, và những người luôn yêu mình. Và hơn hết, tôi có những ông thầy bà có nhiệt huyết hết mình với sự nghiệp trồng người. Tôi đã lãng quên những kỉ ức đẹp đến đây, để rồi giây phút này chúng tôi đầy mạnh mẽ trong trái tim tôi hình ảnh người giáo viên miền trung chèo nhăm nồm lớp tâm thần thưng.

Cứ thế từng thanh âm câu hát vang vọng từ chiếc radio cũ, tôi tìm lại những mảnh kí ức xưa. Nơi tôi là một cô bé mười ba tuổi tại một trường trung học cơ sở. Câu chuyện diễn ra nhẹ nhàng như chiếc lá rơi cuối thu. Nó bắt đầu bằng một buổi nhận lớp trực tuyến qua màn hình nhỏ ngày thế giới đang chịu những vết thương từ dịch bệnh. Thật khác vì năm ấy không có cánh ngăn ngừa lớp lớp màu da trắng học sinh tung bay trên khắp cơ thể đến trường, mà thay vào đó ánh sáng ngày tựu trường có đàn hươu quành vì dịch bệnh, vì thiếu đi tiếng cười nô nức lứa học trò. Năm học mới được bắt đầu bằng những buổi gặp mặt qua màn hình nhỏ, chỉ phóng phát sơ sơ hình ảnh và mừng tượng về nhau. Lúc ấy trong tôi có lẽ là một giáo viên bình thường, có giọng nói khô đặc trưng nghe đoán ngay được người miền trung, và đặc biệt có trẻ lắm, mới chỉ 27 tuổi... có trong tôi lúc ấy chỉ có thế.

Có trong tôi chỉ có thế... đó là tôi nghĩ. Nhưng thực tế đã cho thấy rằng, có trong tôi thay đổi theo từng ngày, từng tháng trôi qua thành năm. Vào những ngày đầu tiên, có chỉ đến gần là một giáo viên chủ nhiệm, thế nhưng vào những ngày sau đó, có lẽ người chủ động kết nối chúng tôi. Có tạo cho lớp tôi một tâm lý riêng, nơi có chủ động giải thích bản thân trước với các chăm ngôn yêu thích của cô làm tôi rất ấn tượng. Nếu trái đất hình vuông chúng ta có thể trốn tránh nhau, nhưng thật tiếc trái đất lại hình cầu, và sau đó là chúng tôi, một đứa một về, mỗi đứa một có tính thì nhau đang những bài viết giải thích bản thân lên trang kỉ niệm. Nhờ đó chúng tôi hiểu nhau hơn một chút, trái đất cũng vì thế trở nên dễ thương hơn một chút. Và tôi còn nhớ rất rõ vào những ngày đầu tôi thích nghi với việc dạy và học trực tuyến còn đầy rẫy những khó khăn, có lẽ là một giáo viên năng động, chủ động, hoạt bát. Luôn là người giúp đỡ chúng tôi những vấn đề khó xoay quay chuyện học hành trực tuyến, thậm chí trả lời hết cả những câu hỏi ngỡ ngàng của tôi nhất quý nhĩ mà chúng tôi, và có lẽ là người chủ động tạo ra những bài giảng thú vị để chúng tôi dễ dàng tiếp cận tri thức, luôn là người nhắc nhở chúng tôi học hành đúng giờ giấc... Có trong tôi lúc ấy dường như đã khong khác. Nhưng lúc ấy tôi chẳng thể định nghĩa được cái khong khác ấy là gì...

Mãi cho đến khi quãng thời gian lớp tám trôi qua tựa một nửa, có trò tôi mới có dịp gặp nhau. Dường như khi nhắc về năm lớp tám, trong tôi chỉ có vài ấn tượng nhất định, rằng đó là năm học trôi qua nhanh như thời gian chẳng biết chờ đợi là gì thế nhưng đó là năm mà học dễ thương nhất trong quãng thời gian tôi đi trường cấp hai. Vì dưới mắt trường, có cô và lớp tôi.

Tôi đã từng đọc một câu nói thế này: “Nhà giáo không phải là người nhốt nhốt kiến thức mà đó là công việc của người khơi dậy ngọn lửa cho tâm hồn” – Uylam Bato Dit. Và thật như vậy, khi được tài nghe một thầy cô giảng. Tôi thật sự cảm động vì sự nhiệt huyết của cô với nghề giáo. Cái cách mà cô một giáo viên không có nhiều kinh nghiệm dạy học, nhưng mỗi bài giảng đều có gắng cái thiện, đều tâm tẫn giảng giải cho tôi hiểu hơn chữ, cốt nghĩa cho chúng tôi hiểu thà cho Việt Nam đẹp tuyệt vời thế nào, để rồi sau mỗi lần giảng giải là câu hỏi nghe đến thuốc lòng: “Các con có hiểu chưa?”. Sự nhiệt huyết ấy làm tôi không tài nào dám ngủ gật trong tiết.

Tôi còn nhớ lắm những ngày cần thi, có một người giáo viên hỏi tôi không có tiết nào đi lên trường in để cương cho chúng tôi, có người giáo viên hy sinh chút thời gian nghỉ ngơi cuối ngày để mở lớp trực tuyến ăn bài cho chúng tôi, với tinh thần hăng say dạy học như thế. Tưởng lại có nhất định sẽ bách luyến thẩn thếp, tỏa sáng, tôi tin như vậy. Và tôi sẽ chẳng bao giờ quên, những câu điện thoại khi thêm được có chủ động gọi đến cho tôi sau bài thi, rằng là “Sao, đã ra gì đấy, có làm được không?”. “À, ra ngay câu đấy à?” “Thôi có gắng nha con gái, còn mấy môn nữa thôi”, và có những chuyện ngoài lề như cuộc sống của cô, tâm sự của tôi đều được giải bày qua những cuộc điện thoại. Những cuộc trò chuyện như thế thường kéo dài nửa tiếng...trên ngập tiếng cười có trò. Và dường như chính chúng đã nuôi sống tâm hồn tôi.

Thời gian quá thật thích chơi đùa, đang tận hưởng quãng thời gian ấy là thế chúng tôi lại đến lúc chia xa, chính nó là người đưa tôi gặp cô, nhưng chính nó là người gián tiếp chia xa chúng tôi. Tôi vốn yêu vào ghết thời gian, nhưng vào những ngày cuối năm tôi đành đành phân giết vì học nhiều hơn. Tôi vui tiếc một năm lớp tám trôi qua sao chóng vánh và nhanh với cô, tiết và lớp và có chưa từng có hoạt động ngoại khóa, nuôi tiết nhiều thứ...tiếc như thế một môi trường phương đông đã chưa ai dám nói lời. Nhưng cũng đành chia xa với một chiếc thuốc kết.

Vào những ngày cuối năm ấy, có một sự kiện diễn ra đã thay đổi con người tôi. Biến tôi từ một cô bé chững ngơ giống phóng tầm mắt ra bao la trời, đánh dấu mốc cho sự dấn thân vượt qua vùng an toàn của tôi. Đó là lời cô đề nghị tôi tham gia đội tuyển học sinh giỏi môn Ngữ Văn của trường. Sự việc diễn ra bất ngờ quá. Tôi chẳng biết mà hay thật, cứ đoán đã đề nghị với ai, cứ nghĩ nghĩ suy suy bản thân có đủ năng lực không. Thế nhưng thật may mắn rằng, sau những lời động viên của cô và cô, sau đã chọn cách phá kén thành bướm. Tôi đã đặt chân vào đường đua học sinh giỏi.

Với tôi có lẽ là người đã có công rất lớn trong việc giúp tôi định nghĩa được bản thân, giúp tôi dám bước ra vùng an toàn, giúp tôi mở mang tầm mắt, tâm sự con người, giúp tôi nhận ra bên trong tôi còn những điều chưa khám phá. Nếu không có lời đề nghị ấy có lẽ sẽ chẳng có một tôi ngày hôm nay, sẽ chẳng có một hình ảnh tôi quyết tâm học đến cuồng để được khoe lên mình chiếc áo đỏ và tay bằng khen.

Từ ấy tôi nhận ra một chân lý rằng dường như đằng sau thành công của mỗi chúng ta, luôn có những người hậu phương tuyệt vời đến thế. Có đôi đáp với tôi chân thành, có tin tôi làm được, có động viên, khuyến khích tôi, có vượt qua giới hạn của một người có thể trở thành một người bạn của tôi...và tôi cũng thật lòng quý cô. Tôi chợt nhớ đến câu thơ của Tố Hữu vì ông ta đúng quá định nghĩa về cô trong tôi lúc ấy:

“Tủi tay trong tôi bùng nằng họ
Một trái chân lí chói qua tim”

Trong tôi có vẫn là có một giáo viên bình thường nhưng đó làm nên những điều phi thường đã trở thành một trời mang lại ánh sáng, trong tôi có còn là một giáo viên dễ thương đến mê mẩn, gần gũi đáng yêu, chân thành nhiệt huyết, không chỉ là một người giáo viên giúp tôi tiếp cận tri thức mà còn là người dạy tôi cách kết nối bạn bè, cách đối nhân xử thế, và trong tôi có luôn là một nhân chứng cho câu nói: “Vì chúng ta không hoàn hảo nên cần hoàn thiện”. Cho tôi biết rằng thời gian này còn làm những người nhiệt huyết, say mê công việc đến thế, dường như đáng về ấy còn rực rỡ hơn cả một trời.

Đến tận bây giờ, trong tôi có vẫn luôn hiện hữu là một giáo viên tôi yêu quý nhất những năm trung cấp hai, là một quý nhân mà cuộc đời đã ban tặng cho tôi để ngày hôm nay tôi viết nên câu chuyện này để dành tặng cô, người tôi yêu quý. Và cũng là để trân trọng nhân duyên giữa tôi và cô, vì sinh mệnh vắn ngắn ngủi, nhân duyên lại càng mong manh, những nhân duyên thật sự có ý nghĩa với cuộc đời chúng ta, tôi nghĩ chúng ta cần nắm lấy thật chặt nhân duyên ấy, vì giữa tám tí người, giữa muôn vạn vật đối sao đôi, đâu phải ai cũng may mắn gặp được những người với như thế...

Đoàn Nguyễn Ngọc My - Lớp 10C15

“Người thầy trong trái tim tôi”

Bài dự thi
của học sinh:

Đặng Tấn Phát - Lớp 10C18

CÔ DUYÊN TRONG TRÁI TIM LỚP 10C18

Bước qua quãng đời cấp hai, chắc hẳn ai trong chúng ta đều phần khi được đến với ngôi trường mình đã phấn đấu trong bốn năm qua, và cũng tiếc nuối khi phải tạm nói lời chia tay với những đứa bạn của mình, đã cùng mình trải qua những tháng ngày kỉ niệm nhất của thời học sinh. Dẫu biết rằng cuộc vui nào rồi cũng sẽ hết, nhưng mỗi một cánh chim thoát lại thì cuộc đời sẽ luôn chờ chúng ta với những cánh cửa khác nhiều cơ hội hơn.

Đến với ngôi trường Trần Phú, ai trong chúng ta đều biết rằng đây là một trong những trường có điểm đầu vào cao nhất ở thành phố Hồ Chí Minh. Được kháo lạc bộ đồng phục Trần Phú có lẽ là một trong những vinh dự lớn nhất của những cô cậu học sinh tại Thành phố này. Đó là chiếc váy ca rô họa tiết đỏ, là chiếc cổ vạt xanh, chiếc ba lô mang thương hiệu của nhà. Khổng hững vậy, được học từ các thầy cô với nhiều năm kinh nghiệm cũng chính là một vinh dự khi làm học sinh Trần Phú. Đặc biệt, tập thể lớp 10C18 rất vui khi được cô Lê Thị Duyên làm chủ nhiệm lớp, đồng thời là giáo viên dạy môn Ngữ văn - người sẽ cùng chúng em đi qua năm đầu tiên tại ngôi trường cấp ba này.

Nhớ ngày đầu nhận lớp, chúng em đã vô cùng nể phục những kỉ cương và nề nếp mà cô mang theo mình. Từ cách ăn mặc gọn gàng, lịch sự, cho tới phong thái và sự kỉ luật, trách nhiệm trong công việc. Chỉ trong một buổi hôm đó mà lớp đã có lớp trưởng, lớp phó học tập, cũng như các tổ trưởng, tổ phó. Cô đã tạo cho chúng em khi vừa mới vào trường, một ấn tượng vô cùng sâu sắc: Ở cô có nét nghiêm nghị lại có khiếu nói chuyện hài hước, dí dỏm.

Trước đây, sinh hoạt lớp có lẽ là giờ mà học sinh sợ nhất, bởi hồi cấp hai đây là “giờ hành quyết” của đám học sinh. Nhưng khi lên cấp ba, mặc dù đây vẫn là “giờ hành quyết” với đám học trò, nhưng nó không còn đáng sợ như vậy nữa. Nó là giờ mà chúng em tiếp tục được học hỏi giao lưu, trao đổi với nhau, cùng nhau chỉ ra những thiếu sót để khắc phục. Chẳng hạn như buổi thuyết trình chủ đề “Chào hỏi - Cảm ơn - Xin lỗi”. Mỗi lần thuyết trình như vậy, cô trò không những học thêm được kiến thức, mà còn có cơ hội để thể hiện những quan điểm của nhau, thấu hiểu nhau hơn.

Có những lần chúng em đạt hạng cao trong thi đua, cô không ngần ngại mà dành những lời khen, mong lớp chủ nhiệm mình có thể tiếp tục phát huy. Nhưng cũng đôi lần lớp bị trừ điểm thi đua nhiều vì các bạn vi phạm về nội quy, tác phong, những lần như thế cô tuy thất vọng nhưng vẫn động viên lớp và giúp lớp khắc phục những thiếu sót ấy. Nhiều lúc, chúng em đã từng nghĩ rằng nếu như suốt quãng đời học sinh cấp ba của mình được học văn của cô, được cô làm chủ nhiệm thì hay biết mấy, và cô lẽ đó cũng là hy vọng của tất cả học sinh lớp 10C18 này.

Đôi khi, cô cũng tạo bất ngờ cho lớp, chúng em nhớ rất rõ ngày 7 tháng 10, toàn khối 10 và khối 11 có buổi trải nghiệm tại Bến Tre. Trước đó, lớp tôi mong muốn cô đi cùng nhưng cô nói: “Cô rất muốn đi nhưng còn bận đi học”. Nhưng lễ 5/15 thấy cô xuất hiện tại sân trường và thật tuyệt vời làm sao khi lớp chúng em đã có một kỉ niệm thật đẹp bên cạnh cô trong chuyến đi trải nghiệm thực địa đầu tiên này.

Lớp em cùng cô đi thăm đến của nữ tướng Nguyễn Thị Định, rồi cùng nhau đi phở sang cồn Phụng, được nghe những khúc hát dân ca tài tử với môn trái cây mát lạnh... Cùng nhau trải qua một ngày tuyệt đẹp và ý nghĩa. Chắc hẳn, khó khăn lắm chúng em mới có thể có lại kỉ niệm đẹp như thế. Chưa hết, trong lớp cô luôn tìm hiểu mặt tốt, mặt yếu của học sinh để giúp các bạn phát huy sở trường, năng khiếu và khắc phục điểm yếu của chúng em. Những ngày đầu, lớp em còn bỏ ngủ, rụt rè nhưng giờ đây C18 đang dần trở nên tự tin, chủ động và tinh thần đoàn kết ngày càng vững mạnh. Trong lớp, cô còn quan tâm giúp đỡ tất cả những bạn có hoàn cảnh khó khăn hoặc thiếu thốn về mặt tình thương của cha hoặc mẹ để động viên các bạn tích cực phấn đấu trong học tập cũng như trong phong trào của lớp.

Nhưng cô lễ ẩn tượng nhất với C18 chúng em là những tiết học Văn. Tuần đầu tiên, lớp tôi không học tiết văn nào vì thời khóa biểu rơi vào ngày thứ 2 và thứ 3, ai ơi trong chúng em cũng hồi hộp. Khá bất ngờ, từ những tiết học đầu tiên, cô đã cho chúng em một khái niệm hoàn toàn khác về môn văn. Những tiết văn mới mẻ và tràn đầy sức sống, cô thực sự là người hài hước, cô khiến bạn em cười rất nhiều, và những tiếng cười đó giúp xóa tan cái khô khan của môn Văn. Nhưng chú trọng vào đây vẫn là kiến thức mà chúng em nắm được. Vốn 10C18 là lớp tự nhiên, văn không phải là sở trường của chúng tôi, nhưng cô hứa: “Cô sẽ cải thiện môn văn cho mấy đứa”, đó không phải là một lời nói đùa. Cô đã thật sự thực hiện nó bằng sự nhiệt huyết và tình yêu học sinh của mình. Trong từng tiết học, nội dung cô truyền đạt rất có đọng, dễ hiểu. Cô không muốn học trò cô học văn như một con vẹt, cô muốn ai cũng xem văn học là đời, học văn là học làm người, những gì cô dạy thật gần gũi nhưng cũng thật triết lí và giàu ý nghĩa. Vì thế mà những bài học ấy chúng em nhớ lâu hơn và hiểu sâu hơn. Phải kể đến khi sắp đến kiểm tra thường xuyên đợt 1, cô biết chúng em yếu đọc hiểu nên chuyển tâm ăn cho. Cô đưa cho chúng em biết bao nhiêu tài liệu, làm biết bao nhiêu bài đọc hiểu, dọn đó biết bao nhiêu chuyện. Thế nhưng khi cô điểm, cô biết được nhiều bạn có điểm số không cao. Nhưng không vì đó mà cô phê bình, cô càng quan tâm hơn, thay đổi lớp tôi từng ngày. Cô phân tích, chỉ ra lỗi sai ở đâu, như thế nào để sửa đổi. Những bạn điểm thấp cô cũng chưa bao giờ bỏ lơ, cô nâng đỡ chúng tôi từng ngày, luôn tạo cơ hội để lấy điểm cộng, động viên để học sinh chúng tôi thêm động lực...

Chỉ mỗi hơn một tháng đã qua nhưng đã có biết bao nhiêu kỉ niệm được tạo thành. Trên con đường trở thành người, những bài học tôi thấy, cô là không thể thiếu. Hơn một tháng bên nhau, chúng em đã cùng cô Duyên trải qua tháng tám của những ngày thi đua, những buổi học tập bổ ích, những ngày đi chơi đầy ý nghĩa. Tự gọi mình là học sinh của lớp 10C18, chúng em sẽ càng ngày phát triển bản thân, không chỉ để trở thành một người tốt mà còn để làm cho cô Duyên tự hào. Một ngày nào đó không xa, trên gương mặt cô sẽ nở nụ cười thật tươi, cô sẽ nói với chúng em rằng: “Thế mới là học sinh của cô chứ”. Nhân dịp ngày 20 tháng 11 sắp tới, toàn thể lớp C18 kính chúc cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và ngày thành công trong sự nghiệp trồng người. Lời cuối, C18 muốn nói với cô rằng: “Cô Duyên - chúng em yêu cô”

Đặng Tấn Phát - Lớp: 10C18

“Người thầy trong trái tim tôi”

Trên dòng thời gian vô thủy vô chung của vũ trụ, cuộc đời mỗi con người chỉ là một khoảng hữu hạn nhỏ bé. Có bao giờ chúng ta tự hỏi rằng: “Đâu là thời gian đẹp nhất đời người” hay không? Đối với nhiều người, đó có lẽ sẽ là khoảng thời gian được tự do, được khám phá và chinh phục bản thân mình. Tuy nhiên, lại có những ý kiến cho rằng, đoạn thời gian cấp sách đến trưởng, đoạn thời gian mà chúng ta vẫn chỉ là những đứa trẻ ngây thơ, cảm thấy áp lực và mệt mỏi chỉ với những bài kiểm tra nhỏ bé của nhà trường hay những tiết học mỗi không thấy tiếng chuông vang. Khó khăn lên mình những chiếc đồ đồng phục trắng tinh, chúng ta viết lên trên đôi trắng tinh khôi ấy những ước mơ, hoài bão, những thất bại, khuyết điểm, sự cố gắng cũng đều để lại những dấu ấn. Bản thân tôi cũng vậy, tôi cũng đã từng chảy hết nước mắt vì những người bạn đồng trang lứa. Hơn thế nữa, những năm cuối cấp này, tôi còn gặp được một “người bạn” đã gắn liền thay đổi cả cuộc đời của tôi; đó chính là cô giáo chủ nhiệm tôi năm mười một - cô Thu.

Năm đầu bước chân vào ngôi trường cấp ba Trần Phú, đó là trong thời gian đại dịch vẫn còn đang hoành hành, mọi hoạt động của con người ta đều bị hạn chế, tôi vẫn chỉ là một cô bé lớp mười ngày ngày học tập trực tuyến. Tôi và các bạn cùng lớp chỉ có dịp gặp nhau và tiếp xúc trong vài tháng cuối năm lớp mười nên vẫn chưa thể nào thân thiết. Năm học lớp mười một bắt đầu, mọi thứ dần trở lại vào quỹ đạo bình thường, chúng tôi được một cô giáo trung niên, nhỏ nhắn và nhẹ nhàng dạy môn Địa lý chủ nhiệm. Bản thân tôi không có quá nhiều sự yêu thích đối với môn địa nên tôi đã nghĩ rằng chắc tôi sẽ không thể quá thân với cô chủ nhiệm mới. Ấy thế mà, mọi chuyện dường như không nằm trong suy đoán của tôi. Cô Thu dần nói chuyện với tôi nhiều hơn và đặc biệt tôi cảm nhận được cô tôi trong suốt năm học. Trong suốt những năm tháng đi học, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân có thể có đủ khả năng để lãnh đạo một tập thể. Nhưng có lần trao tiếp tin nói tôi để tôi có thể phụ có xây dựng một tập thể lớp xuất sắc nhất. Hành trình của tôi cùng với tập thể lớp và cô Thu chính thật khởi hành.

Sau khoảng thời gian trì trệ vì dịch bệnh, những hoạt động và phong trào đã được trưởng tổ chức trở lại. Tôi và các bạn trong lớp đã rất hào hứng vì đây không chỉ đơn thuần là những giờ học mà còn là những cơ hội, những khoảnh khắc mà cả tập thể có thể quây quần bên nhau. Hoạt động “Ngày nhà giáo Việt Nam” có lẽ là sự mở đầu cho những tập tranh đẹp trong kỷ ức của tôi.

Những buổi trưa nắng oi bức, cả lớp sau khi học xong lại lao xuống tập múa, tập gần đến giờ vào học thì chúng tôi lại cùng nhau đi ăn trưa và bắt đầu tiết học buổi chiều. Những ngày như thế cứ trôi qua, rồi ngày trình diễn cũng đến, cô Thu đã đến rất sớm để hỗ trợ, mua cho chúng tôi những chiếc bánh cam nóng hổi, giòn rụm để những đứa con nhỏ của cô có thể ăn lót dạ trước giờ diễn. Qua hai vòng loại, lần nào cũng như thế, những chiếc bánh cam nóng hổi hồi ấy có lẽ đã là sự may mắn mà cô truyền đến cho chúng tôi. Tập thể lớp đã rất vinh dự đạt hạng nhất giờ văn nghệ của trường và có cơ hội được biểu diễn cho trường vào ngày lễ hai mươi tháng mười một. Thành công nhờ đầu tiên này chứa đựng những tiếng cười, những tiếng la mừng nhau và còn là sự hỗ trợ âm thầm và kè cạnh của cô Thu.

Với sự thành công này, khi ngày hội 26/3 được tổ chức, lớp chúng tôi lại một lần nữa hứng hực khí thế tham dự. Những buổi tập lần xa, nhiệt độ oi bức, cái nóng như đổ lửa, những buổi tập không nghỉ dường như không làm cho bất kỳ một ai trong tập thể lớp tôi kiệt quệ mà dường như còn làm cho những năng lượng của tuổi trẻ càng nên cháy bỏng và mãnh liệt. Những buổi tập miệt mài ấy, chắc chắn không thể thiếu đi sự đồng theo của cô Thu. Dù trưa có nóng, có vất vả ở những hành lang trên lầu, thả ánh mắt theo những điệu nhảy của các bạn. Những sự cố gắng, ủng hộ của cô cũng đã giúp cho chúng tôi lấy được giải khuyến khích của đợt trại ấy. Thật là một điều tự hào!

Thế nhưng, những sự tập luyện miệt mài, quên thời gian ấy đã làm cho thành tích học tập của chúng tôi tụt dốc rất nhiều. Những thành tích thật lười, những ngày đi học đi tập mãi chẳng thấy vẻ đã tạo ra những sự lo lắng và làm cho các bậc phụ huynh trong lớp dần nảy sinh sự phản đối với những hoạt động phong trào của lớp. Tuy vậy, với vai trò của một giáo viên chủ nhiệm, cô Thu hiểu được rằng chúng tôi không chỉ là theo những phong trào ấy mà điều chúng tôi tìm kiếm là những khoảnh khắc, kỷ niệm được tỏa sáng với nhau. Vì thế, mặc kệ cho những lời than phiền, sự quả trách của bậc phụ huynh, cô Thu vẫn im lặng, nhẫn nại giải thích, trở thành “lá chắn” cho mỗi người học trò thân thương của cô. Bản thân tôi cũng không ngoại lệ. Tôi học hành sa sút dần, từ một học sinh giỏi, tôi bị không chế bởi môn hóa và trở thành “học sinh kém”. Mẹ tôi nhận thấy điều đó và cho rằng nguyên nhân bắt nguồn từ việc tôi mãi mê với những hoạt động phong trào, mãi mê hoàn thành nhiệm vụ của lớp trưởng mà bỏ lỡ thời gian học tập của bản thân. Kể từ đó, mẹ bắt đầu phàn nàn, tôi hạn chế cho tôi tham gia vào các tiết mục của lớp, quản lý tiết chỉ chặt chẽ hơn nữa. Tôi lúc đó vẫn với cùng tuyệt vọng. Tôi luôn tự trách là vì bản thân chưa cố gắng hết mình, chưa thể nào có thể cân bằng được việc học và chơi để rồi dần đến một sự tụt dốc không phanh trong quá trình học tập, sự thất vọng của ba mẹ về bản thân mình. Ngay khoảnh khắc đó, tôi đã từng nghĩ rằng có phải theo đuổi những khoảnh khắc thanh xuân đã làm cho bản thân tôi quên đi mục tiêu quan trọng ban đầu của bản thân và rồi vụt mất nó hay không.

Chính trong khoảng thời gian tôi trở nên tuyệt vọng nhất, mất đi những mục tiêu, dự định, bị lạc đường thì cô Thu đã xuất hiện và giúp tôi cân bằng lại được mọi việc. Cô đã trò chuyện với mẹ tôi, nói cho mẹ biết rằng tôi đã thật sự cố gắng và hoàn thành rất tốt về mọi mặt. Cô đã nhắc nhở, kèm cặp tôi trong suốt khoảng thời gian cuối năm lớp mười một ấy. Những sự chỉ dẫn, kèm cặp và chăm chú của cô đã giúp cho thành tích của tôi tiến bộ vượt trội. Tôi khắc phục được hết mọi khuyết điểm, tôi lấy lại được cân bằng và xác định được mục tiêu của bản thân một lần nữa. Tôi đã và cũng cảm kích vì chính vào lúc tôi tuyệt vọng như thế, cô đã chẳng buông một lời mắng trách mà thậm chí còn cứu vớt tôi khỏi những cảm xúc tiêu cực, ở bên cạnh đồng hành với tôi trong những khó khăn.

Trong suốt mười hai năm đến sách, tôi đã được gặp và học nhiều thầy cô giáo khác nhau. Nhưng, ở mỗi thầy cô, đối với tôi chỉ đơn thuần là những người lái đò, những người dẫn dắt và truyền tải kiến thức. Tuy nhiên, cô Thu lại khác, cô không chỉ đóng vai trò là một nhà giáo mà còn là một người mẹ, một người bạn của tôi. Cô luôn là người lắng nghe những tâm sự, khó khăn mà tôi không thể bày tỏ với ba mẹ. Cô còn là một người bạn cho tôi những lời khuyên, là một người luôn đặt mình vào hoàn cảnh của tôi và giải quyết những khúc mắc. Tất cả những tình thương, sự quan tâm và nhiệt tình của cô đã không chỉ giúp cho tôi vượt qua những khó khăn, phát triển bản thân mà cô còn là một người mẹ đối với tập thể lớp. Một người mẹ luôn dành hết tất cả sự nhẫn nại, nhẹ nhàng và bao dung của mình cho những đứa con, một người mẹ luôn đặt câu lên ý trí hàng đầu và luôn nghĩ cho những đứa con thơ dại.

Chính những tình thương, sự hy sinh và tận tâm của cô đã giúp cho bản thân tôi cảm thấy có cùng mọi mặt khi được cô chủ nhiệm mình vào năm học chứa đựng nhiều cột mốc quan trọng của mình. Thời gian lướt qua như một cơn gió, và chẳng bao giờ quay trở lại. Còn đọng lại một chút gì, còn ai nhớ về những kỷ niệm đó, một giọng nói, một ánh mắt, một nụ cười và giọt mồ hôi của người lái đò thầm lặng - người có năm ấy vẫn âm thầm, miệt mài và tận tụy với sự nghiệp trồng người của mình. Có đôi lúc, tôi vẫn thường bắt gặp có với những bước đi vội vã dưới hàng cây xanh, một cơn gió dịu nhẹ thổi qua, và những lá phượng rơi rải sao tha thiết, tôi nhìn có và rồi chạy lại ôm có như những lần có ôm an ủi tôi lúc ấy. Đầu cơn nắng nóng vô tình trời mưa, hình bóng có sẽ chẳng thể nào phai, nhớ những công ơn lớn lao của có, mang theo bao yêu thương kỷ niệm xưa ấm áp, sẽ mãi còn trong trí nhớ của tôi, trở thành những khoảnh khắc vĩnh viễn tươi đẹp của tuổi thanh xuân mười bảy. “Có một nghề bụi phấn bám vào tay Người ta bảo là nghề trong sạch nhất Có một nghề không trồng cây vào đất Lại có cho đời những đóa hoa thơm”

Phạm Vũ Xuân Anh - 12A03 - 03

Bài dự thi của học sinh: Phạm Vũ Xuân Anh - Lớp 12A03

“Người thầy trong trái tim tôi”

Mỗi chúng ta ai cũng có một bàn học của riêng bản thân mình, và điều ấy lại được hình thành từ nhiều yếu tố, nguyên nhân khách quan hay chủ quan. Nhưng có lẽ sẽ chẳng có tranh cãi nào về việc những người thầy và người có mà ta đã từng gặp trong tuổi học trò là người đã phần nào giúp ta định hình tài năng, cách xử sự trong xã hội. Và tôi cũng vậy, đối với tôi người Nhà Giáo là một nghệ thuật sống thông lượng, cao cả. Họ không nhất thiết phải là giáo viên chủ nhiệm hay giáo viên bộ môn của bạn đang trong năm lớp mới mới hay năm lớp mới, không phải vậy, người ấy đã dạy bạn kinh nghiệm về học thuật hay cách sống thì họ đã là “thầy” của ta rồi. Đúng như câu học ngữ “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư”.

Trong đời tuổi của cấp sách tôi trường, học sinh nào cũng vậy đều có những áp lực mà bản thân chúng ta tự đặt ra để phấn đấu đạt được những thành tựu trong học tập nói riêng và trong xã hội tương lai nói chung. Nhưng chắc có lẽ bởi những “kìm cương tương lai” mà ta đến gần một cái tên của học tập, mà mỗi thầy đều thành tích hay đẹp sao. Tôi cũng đã từng, những thời kỳ may mắn cuộc đời đã cho tôi một cơ duyên trở thành học sinh của thầy dạy học trong năm cấp của tôi.

Cho tôi nhớ như in ngày đầu tiên bước vào lớp, thầy đang trên học giảng, còn chúng tôi chào thầy trong tư thế “thường nhật cật” như mới anh lính đang tập huấn trong quân đội. Tôi cũng đến đây đã nghe danh thầy gần với sự khâm, nghiêm túc trong việc học từ các anh chị khóa trước. Chắc bởi thế, chúng tôi đều chuẩn bị sẵn “hình trạng đôi địch”. Nói có vẻ hơi quá, nhưng thật là vậy, chúng tôi lễ độ gì cả, chúng tôi về cùng kính lễ thầy, pha cùng chút sự hài. Ban đầu, tôi nghĩ không biết năm học này sẽ diễn ra như thế nào bởi tôi chỉ học ấy là một học sinh rất ít môn học dù có thể “trên danh” quanh quẩn trong đồng công việc hay phương trình thì vẫn không hiểu Hoa sẽ giúp gì cho ta. Dàng bước nhất là khi kiến thức thường xuyên đến năm tôi đã bị điểm thấp, trong khi, đó là những phương trình cơ bản của năm học. Trong suốt bốn tuần học đầu tiên, tôi đã nhiều lần giật cả mình mỗi khi thấy vào lớp, vì lớp tôi khi ấy chưa được lập máy lạnh cùng như năm ở vị trí lâu lâu đến ăn uống mất một, thầy luôn yêu cầu chúng tôi.

Các em kéo vạt hết cho tôi để không khí thoáng mát, ánh nắng chiếu vào lớp học, một lớp học sáng sủa mà mấy em mới có tình thân học được, chủ sao có vẻ mặt trời thôi

Điều đó dường như là ác mộng với đám học sinh chúng tôi, những đứa học sinh “chuẩn máy lạnh hơn cả” với khi trời Sài Gòn dường như đã làm đám học sinh chúng tôi không cần siêng học và sự hứng thú nào về môn Hóa. Điều này tôi đã biết trước đó thấy là một người rất ít kinh nghiệm chỉ trong việc giảng dạy, mà còn trong việc về sinh học giảng. Có lẽ bởi sao tôi trực quan nào bằng hay quên đơn bản giáo viên thì y như rằng thấy sự yếu kém của chúng tôi đến cùng sự phải đi ra, từ cơn nhớ rằng:

Mấy đứa ăn hết chương mới, chương này là chương căn bản, nên mừng giúp các em học tốt môn Hóa chương trình mới một. Vì thế, thầy sẽ kiểm tra các phương trình kiến thức hay học trong bài đánh giá thường xuyên sắp tới, Thầy dạy đó.

Ồi giống thế này đây tôi ăn một tiết chủ đề ôn môn khác trước. Tôi nghĩ.

Cũng giống bạn học sinh khác, tôi chỉ lần la vui chơi rồi lại quay sang ôn tập các môn khác mà chẳng để tâm đến môn Hóa chút nào giống như các “Quốc dân chán môn này”. Cái gì tôi cũng sẽ từ, trước hết kiểm tra một ngày, tôi có “nhất nhất” cả cách phương trình vào đầu, gạt ngang tất cả các môn nào Toán, nên Lý bỏ qua hết chỉ ăn môn Hóa, và tôi chợt nhận ra tôi chấp nhận gì cả cùng như học phương trình quá nhiều để có thể có thể thuộc. Tôi gần nhận từng chút từng chút một nhưng có hệ học cái mới thì lại quên cái cũ. Vòng tuần hoàn cơ như thế, trong đầu tôi như một đồng hồ điên.

[Sống hôm sau...]

Thầy bước vào lớp, từng bước chân của thầy như vang lên cả báo động trong lòng tôi, tôi chẳng nhớ gì cả. Tôi không hiểu vì sao, thế học nào mà cảm giác như rầy sự sắp lại chợt xuất hiện trong tôi ngay lúc đấy. Thế mới hiểu cái tên “Bay” ấy không đột nhiên nằm trong từ tru Trần Phú... Thầy à.

Các bạn lấy giấy ra kiểm tra, cặp để giữa bàn, chép lại để rồi lấy làm.

Lớp im phăng phắc không khác lên bất kì tiếng ồn ào, ngoài tiếng sột sạt bút để lên trang giấy các bạn viết đi. Các phương trình đầu tiên đều là phần cơ bản để khó có thể hiểu bài của các bạn, tôi chợt nghe thấy có ai nói: “Hên quá! Mấy cái này dễ thấy cho đi”. Tôi cảm thấy cái đầu ghi nhớ gì tôi còn nhớ, càng lên thì càng thêm mong hăng, mơ màng. Bỗng chỉ trong phút giây tôi như khiên phần đầu hạ xuống thì tay thấy, một không khí từ âm thầm chuyển sang một ngột ngạt và áp lực một cách khó hiểu về cùng. Tôi nhìn lên phía trên, chẳng ngờ với một phương trình và trong thời gian một phút đồng hồ. Đó dường như là một thứ thích học, gần gần nhất mà tôi được thấy khi mà tôi thời điểm đấy cũng không thoát thì gì với những cơn chờ hóa học ury. Dường như phút giây ấy tôi đã sợ hãi và sự run rẩy được thể hiện hoàn toàn trên nét chữ của tôi. Tôi vội đáp an nhưng với sự mong lung không chắc chắn, một chỗ này thiếu chỗ kia, hầu như đều không thể hoàn thiện cả đi được.

Áp lực học ngày càng nhân đôi khi tôi và thời gian đang cùng chạy đua đồng thời những tiếng tách bút thể hiện hoàn thành bài của các bạn ngày càng nhiều nhưng trái ngược lại tôi thì một từ hơn một nửa bài. Khi đã đến giờ, thầy hỏi một bạn đã điểm bài của bài, hoặc điểm bài tôi hay ấy bài như một người không đường như bản tôi là bản bài ăn nhất. Đó mới đầu năm, đối tay tôi như vào lúc từng trong giây với hi vọng sẽ các bằng phương trình học làm được thêm một của mình. Nhưng không, tất cả đều quá muộn. Mọi thứ đã kết thúc! Cảm giác cuộc đời tôi như đang dần tới một lại, không ta sáng nào có thể hạ xuống được.

[Mười lăm phút sau...]

Đã hết giờ làm bài, các em bỏ bút xuống, truyền bài lên đầu bàn.

Tôi làm bài không tốt, tôi gần như mong hăng kể từ câu số bốn, số năm. Tôi đi vào nhà về sinh khác cả buổi rồi biết cách điểm số để kiểm tra này sẽ không đi về đâu. Trong một buổi giảng dạy, tôi như người quên hết, cả người có bốn chữ, lo sợ. Bởi vì đã biết sự không đồng nhất của bản thân trong bài kiểm tra và rồi, tôi gần như mất sự tự tin, bằng tay trong các tiết học sau. Tôi dường như chợt nhận ra tôi còn thấp và kém, rồi hơn những gì được cho là cơ bản của thầy. Điều cả tôi tưởng rằng, đối mặt tôi không hề, lý trí tôi không còn được bình tĩnh. Tôi cảm nhận được sự – những giây phút nhưng lại hay biết trong đời mới của tôi. Đúng... bởi đó khác... tôi dường như không thể kiểm chế được bản thân. Có lẽ là do hồi hận chăng? hay có lẽ là sự thất vọng tràn trề đối với bản thân?

[Mười lăm phút sau...]

Thầy hỏi bài kiểm tra ra cho chúng tôi, thầy giành cả một tiết để nói bài cùng như giải đáp những thắc mắc trong bài kiểm tra vừa rồi. Tôi không biết vì sao? Chắc có lẽ bởi tôi là phân nghịch và cái tôi quá lớn, tôi đã thừa tất cả nguyên nhân thì bị điểm thấp là do thầy để cho đi sự lười biếng của bản thân. Tôi đã từng nghĩ: “Sao thầy này lại khó khăn như thế? Nếu thầy chăm bài để hơn một chút thì tôi đã trên trung bình rồi”. Li do tôi nghĩ như vậy lại thời điểm tôi về nhà như trong tâm phương trình các bạn đầu tôi ghi thiếu điều kiện xảy ra phản ứng của năm cái. Bởi sự ích kỷ, không muốn bị mọi người chế bai tôi đã làm một điều mà sau này tôi thấy hối hận.

Kể từ buổi hôm đó, tôi cảm giác về cùng khó chịu, gần như không muốn học tiết Hóa và sự đối mặt với cái “đốt” của bản thân. Tôi làm bài, học bài như thói quen có mà không có bất kì sự điều chỉnh gì trong việc học để cải thiện điểm số.

Một hôm sau, thầy làm sự cho chúng tôi những kinh nghiệm sau của thầy cũng như những bài học và giờ thầy đã thức kết trong suốt quá trình “lái đày” của thầy. Thấy là một người giáo viên tâm tâm, tận tình, dành cả một tiết để truyền thụ cho học sinh không chỉ là học thuật mà còn là những kĩ năng sống xã hội. Thấy chia sẻ một điểm nào đó tôi nghĩ tôi dường như đã “thức tỉnh” và nó sẽ là điều tích cực thì muốn truyền tải cho mọi người xung quanh về môn Hóa nói riêng, học tập nói chung:

Tôi nghĩ về các em một điểm rằng, chúng ta phải làm chủ đồng thời không phụ thuộc vào tiền hay quyền lực, thầy hi vọng các em sẽ luôn mài nhọn thanh, tạo ra những đồng tiền làm chính trong tương lai các em ra làm người, bởi thế, ngay từ bây giờ các em phải rèn luyện đức tính cần cù, chăm thật từ những điều nhỏ nhất. Không phải bạn này gọi Học học, hay bạn kia gọi Học học, môn Hóa nó rất đơn giản quan trọng là các em phải học bài mỗi ngày một ít thì điểm của, điểm mười là không xa. Tương lai các em là do các em quyết định, hãy định hướng và thực hiện từ bây giờ để không phải hối hận tiếc nuối cả đời đi.

Tôi nghĩ bằng tình, đạo này tôi hẳn học, khó chịu vì điều gì? Do cái tôi của tôi quá lớn hay sự lười nhác của bản thân quá nhiều dẫn đến việc không dám đối mặt cái sai, cái thiếu sót của bản thân. Tôi nghĩ đây là một bài học “đắt” đối với tôi cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng bởi điều này không mua được bằng nhiều tiền hay nhiều nhiều tiền đi chăng nữa cũng như là đắt giá hay mới đúng hơn là món quà vô giá cho tôi năng, cách sống, tố điểm đường đi trong cuộc đời còn nhiều khó khăn, lúc nào học thì đi. Chắc có lẽ, trong chúng ta, ai cũng sẽ có một lần không hài lòng với giáo viên dạy ta, nhưng hãy nghĩ kĩ lại xem họ dường như là những nhân tố dẫn tới “vốn sống, kinh nghiệm, trải nghiệm” vào những năm không biết rằng mà sau đó cảm thấy rồi mai này sẽ lớn lên trở thành những đại cơ họ trong mỗi lĩnh vực mà các em đã lựa chọn hay không? Là những học sinh, ta hãy bắt đầu học lắng nghe, học thấu hiểu, học để biết, bởi những bài học ấy ở ngoài trời xa mà gần gũi gần gũi của cơn dặt hồn van lén. Đúng như những lời khuyên của thầy, mới chúng ta ai cũng chỉ được sống một lần, mọi quyết định về cuộc đời đều nằm trong tay ta, “điều ước nào đang thực hiện”, đừng vì một phút lung lay bởi những câu nói phiếm hay cảm đó chao mà mất đi niềm đam mê, niềm tin, khát vọng và đam mê trong bản thân. Bởi thế, đến cuối cùng sự chính trực và ý chí là cốt lõi trong mọi hành động của bản thân có ảnh hưởng quan trọng đến bản thân, giá trị, phẩm chất đến xã hội chúng. Mãi bài học đó có một chi phí khác nhau, nhiều hình thức đa dạng, có thể chi cho bạn mới hiểu thấu bài học này, hay có khi bạn phải dành cả đời để theo đuổi một bài học khác. Tóm lại, “Học, học nữa, học mãi”, không có gì là muộn màng nếu bạn nhìn ra lỗi lầm và khắc phục, góp phần xây dựng cho một tương lai tươi sáng của thế giới hôm nay.

Lê Ngọc Sương - 12A09

Bài dự thi của học sinh: Lê Ngọc Sương - Lớp 12A09

“Người thầy trong trái tim tôi”

Chiếc xe gần máy cù ki dưng lại trước cổng một trường cấp một Đình Phá sau hơn một tiếng đứng chờ chiếc dĩa đỏ, những đoạn đường lầy trơn trượt. Báo sao, những đoán xe khách từ Hà Nội không thể trực tiếp đi từ điểm tập dượt vào sâu trong Đình Phá được, mà phải đi chuyển bằng xe gần máy. Mai thở hắt một hơi, chất vật hoặc xuống xe. Hình như có ai người cũng cùng điểm trường trong đoàn sinh viên lần này. Mai – có sinh viên sinh năm Nhâm của khoa Giáo dục tiểu học – đang trong chuyện đến thăm thầy cô và các em học sinh vùng con nham ki niệm 41 năm Ngày Nhà giáo Việt Nam. Mai đã nghe qua về vãn khổ khăn, thiếu thốn của đồng bào miền cao, nhưng đến khi tận mắt đến rồi, cô mới vô ra: những khổ khăn, thiếu thốn ấy không sao kể bằng lời cho đủ. Đình Phá là một trong những điểm trường xa xôi và khó khăn nhất của huyện Báo Lâm, tỉnh Cao Bằng. Ở lại trường, những thực chất chỉ là những gian phòng nhỏ được ngăn vách, lợp mái tôn. Sân trường cũng chỉ đủ để kê vài bộ bàn ghế gỗ đã ọp ọp cho thấy có lẽ đây là, bà hôm chơ ai gửi nhà cho các em học sinh và cả dụng một tấm phùng “Chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11”. Không có nhiều hoa tươi, cũng không có âm nhạc sống động, ý thiết là âm thanh duy nhất của trường cũng chỉ là một bộ loa cũ với vài thông la những tiếng chửi tai. Cảnh tượng ấy làm Mai không khỏi so sánh với cái quốc kỳ từng bông, ngập tràn màu sắc và hương hoa của Hà Nội mới đi tin ấn. Thế nhưng, những giá trị đạo đức tinh của khúc hát cho vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Mai. Buổi lễ chính thức bắt đầu.

Tuy nhiên, buổi lễ diễn ra chưa được bao lâu thì bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của cô giáo Hiền. Mai biết tên cô giáo ấy qua lời gọi đầy hốt hoảng của người thầy đứng kế bên: “Ồ, cô Hiền! Có làm sao thì này?”. Ngay sau đó, Mai thấy các thầy cô khác đồng loạt vây quanh, tập trung chủ ý vào một người phụ nữ có vẻ đã ngoài bốn mươi với dáng người gầy gầy, làn da hồng ngăm đen và mái tóc hoa lau thì dài đến chấm vai. Ở khoảng cách xa, Mai không rõ họ nói với nhau điều gì, chỉ thấy chị Hiền cúi rồi liên tục xua tay tỏ ý như không có vấn đề gì cả. Đến khi đã yên tâm, mọi người đều tản ra và quay trở lại buổi lễ, còn chị Hiền thì đi một mình đến gian phòng phía sau sân khấu chính. Lúc chị Hiền đi ngang qua, Mai mới phát hiện ra đó ai chính là người mà cô, thậm chí cả những thầy cô cũng nhìn thấy. Nhờ đến con đường trơn trượt mình vừa đi, Mai hình như đã nghĩ ra điều gì, liền đi theo sau chị Hiền. Đến trước gian phòng nhỏ, Mai cất tiếng gọi:

- Chị Hiền ở chị Hiền!

Không có tiếng đáp lại. Mai nghiêng đầu, để lộ đôi mắt rụt rụt nhìn vào bên trong, chị Hiền đang ngồi ở đầu một chiếc giường gỗ đơn sơ. Thấy cô ngồi, cô sinh viên mới nấp nhanh bước vào cất tiếng:

- Em chào chị ạ. Chị ổn không, chị vui gặp lại bạn gì đáng không ạ?

Sự xuất hiện của Mai khiến chị Hiền hơi giật mình. Nhưng rất nhanh, nét ngạc nhiên chỉ hiện qua đôi mắt chỉ vài giây rồi dịu dàng trở lại. Chị nhìn vào đôi mắt của Mai, khẽ đáp:

- À, sinh viên thì Hà Nội về đó sao? Chị không may nghỉ xe trên đường đây đấy ấy mà. Nhưng chỉ vấn đề, chỉ là bản quán áo một chiếc thôi.

- Vâng, thế thì may chị ạ.

Rồi hai chị em trò chuyện thêm mấy câu để tìm hiểu nhau. Bỗng, Mai hỏi:

- Bà này em gọi chị mấy lần mà không thấy chị trả lời, hình như em đang làm phiền chị suy nghĩ gì đây?

Câu hỏi bất chợt của Mai khiến đồng tác phụ phải từ bỏ đi ao dai của chị Hiền nhưng lại, rồi chị nhẹ nhàng nói một nụ cười, ánh mắt chỉ căng tía ra theo dòng hồi niệm về một câu chuyện xưa cũ...

Mười năm trước, thời điểm đầu chị Hiền mới vô Đình Phá gần liền với những chuỗi ngày mưa gió. Ngày ấy đường xá bê hơn nhiều so với bây giờ. Địa hình hiểm trở đã đành, lại thêm đường đất trơn trượt nên ngày buổi đầu đến trường, trời mưa thì chị Hiền đã bị ngã xe. Người ngồi xuống trượt, chân lún sâu trong bùn, sau đó bị xe máy đi lên khiến chị chỉ có thể cầm rập tay cầu đến mà không sao thoát đi được. Cũng may khi ấy, chị được một người dân giúp đỡ. Hai cha con người dân ông đang trên đường đi làm về thì gặp cảnh tượng chị Hiền đang nằm khư khư nức nở vì bất lực. Người dân ông nhanh chóng kéo xe máy lên rồi đi cùng chị. Mừng rồi vì được giúp, chị rồi rít càm on người dân ông nhưng phải hiện ra, hình như ông ấy không hiểu lời chỉ nói. Chị thấy ông ta nghiêm túc khi động xe, nhưng dù đã cố mấy lần vẫn không thể. Hai cha con liền quay ra nói với nhau điều gì đấy, chị Hiền không hiểu. Chẳng bao lâu sau, đôi cha con giải nói này gọi vào núp sau lưng cha mới tiến lên. Con bé đen nhem nhem, người bé gầy. Nó không nhìn vào mắt chị, chỉ khi nào:

- Xe hỏng rồi, có theo con về nhà bé con của xe cho cả.

Lúc đấy, chị Hiền không muốn gì phần lớn cho ai. Nhưng biết rõ ở nơi hẻo lánh này, kiếm được chỗ xe là không thể, chị liền đứng ý. Mà thời lũng, chị rất mừng vì gặp được một cô bé có thể giao tiếp với mình để nhờ sự giúp đỡ. Thì là một người con, một bé con, năm tuổi đi bộ trên con đường lầy lội, bở em thì đặt chiếc xe kẹt đầy bùn theo phía sau. Trên đường đi, hỏi ra mới biết hai cha con em là người Tây, bở em không biết giao tiếp bằng tiếng Việt, còn em thì có thể vì em đã từng học qua. Nhưng chừng trên đoạn đường đó, chị Hiền biết được một chuyện đáng buồn, rằng em chỉ học đến lớp bốn, bây giờ không còn được đến trường nữa.

Từ lúc mẹ em mất, bố bảo em phải ở nhà trông em, còn phải chăm gà, chăm lợn cho bố. Nhà em nghèo lắm, em không thể đến trường được.

Chị Hiền nhìn xuống mái tóc đen nhánh của cô gái nhỏ đang cúi gằm mặt:

- Có biết, nhưng con em thì sao. Em có muốn đến trường cùng các bạn, có muốn được tiếp tục học chữ không?

Mái tóc đen khi nghe lời của này, cô gái nhỏ mới ngước lên nhìn chị. Em không trả lời, chỉ nhún thì thào, nhưng ánh nhìn của em thắm đến nỗi tái thán. Lông chọt nổi lên một trận chua xót. Có lẽ ngoan ngoãn, quiet cũng, hiểu chuyện biết ba. Nhưng đây em cũng chỉ là một đứa trẻ, cái lòng ham muốn đi học, em không thể giấu nổi nó được đâu mà mình.

Tối muộn, khi cha cô bé khởi động chiếc xe thành công thì cũng là lúc màn sương dày đặc lạnh lùng đùn trọn lại yên thốn xưa. Chị Hiền được giữ lại một đêm. Đêm ấy dường như là đêm dài nhất trong cuộc đời chị.

Sáng hôm sau, chị Hiền đi rất sớm, hoặc cũng có thể nói là chị chẳng ngủ nổi vì trong lòng cô như bị thiếu ngủ. Sau khi cầm on hai cha con, chị nhanh chóng quay trở lại trường học, nung lòng muốn tìm một đồng nghiệp biết nói tiếng Tây để làm công tác tư tưởng với cha của em. Trước khi đi, chị còn để lại một lời hẹn với cô gái nhỏ. Thế nhưng, giống như trò chơi rượt gỏ vậy, cô gái xếp những ngón ngang trong lòng chống chọi lên nhau, rồi nó sụp xuống kéo theo nỗi thất vọng trong chị. Những người đồng nghiệp không giúp đỡ, bởi họ đã tìm cách thuyết phục, vãn động cha cô bé suốt hai năm nay nhưng không được. Cả ngày hôm ấy, chị Hiền như người mất hồn. Cho đến khi tan trường, đi qua đoạn đường mà hôm qua gặp hai cha con, chị chợt nhớ đến lời hẹn với cô bé: “Có nhất định em được học”. Lại nhớ đến ánh mắt tin tưởng của em dành cho mình, chị lập tức quay đầu xe.

Trước của nhà, ở đoạn bậc thang gỗ cũ, một cô bé đang ở rù nhìn xa xăm. Vậy mà khi nhìn thấy chị Hiền, cô bé đứng phắt dậy, ánh mắt không kinh ngạc. Chị Hiền không kịp tài máy xe đã lao đến. Nắm đôi vai gầy, chị hỏi dài cương quyết như thế không cho cô bé quay lui được:

- Hay nói với cô là em muốn học chữ đi. Em sẽ không cần phải đến trường, bởi vì cô sẽ đến đây dạy cho em. Vậy nên, trả lời cô, em có muốn học với cô không?

Con bé không đáp lại chị Hiền, hoặc cũng có thể em vốn liếm lời như thế. Có đấy, em giương đôi mắt ầng ầng nước mắt nhìn chị, rồi đem hết nước mắt ấy thấm ướt vai áo chị. Chị Hiền biết, bé con đã đồng ý...

Kể từ đó, lúc nào chị Hiền cũng tranh thủ sau khi tan trường đến nhà cô bé thật sớm. Chị cũng em dọn dẹp nhà của, cho gà, cho lợn ăn để em kịp học bài trước khi bố đi làm về. Ngày qua ngày, cô trò càng thân thiết, gần gũi hơn. Chị Hiền cũng phát hiện ra em có một khả năng giải quyết các con số vô cùng nhạy bén. Năm ấy, huyện Báo Lâm tổ chức một cuộc thi giải toán, chị Hiền đã đăng kí cho cô bé một có hội đi thi. Không hiểu sao khi nhìn thấy thông tin về cuộc thi, hình ảnh hiện lên trong đầu chị ngay tức khắc chính là hình ảnh cô gái nhỏ đang tỉ mỉ tính toán từng con số trên chiếc bàn gỗ cũ, học của học của cô gái giỏi.

Hai ngày trước kì thi chính thức, chị cũng có bé ôn tập từng quát một lượt. Khi ra về, chị không quên em chuẩn bị một chiếc áo sơ mi trắng mang trong ngực dự thi. Có lẽ nghe vậy thì rồi vào thăm quan. Vãn thì mọi khi, em liên lẵng không đáp lại. Nhưng đôi mắt của em thì sáng minh qua, chứng tỏ cái giá hết củi điếu gì. Bỗng chị Hiền cảm thấy có gì gay cấn nơi mắt.

Sáng hôm ấy, dưới cái nắng trong lành nhẹ nhẹ, một cô bé đứng trước phòng thi cười mãn nguyện, trên vai là tấm áo tinh khôi, bên trái ngực áo còn có dòng chữ thêu tay gọn gàng, khác tên “Phùng Thanh Nguyên”.

Sau cùng, lời ước kết tụ lại tại hội trường nhỏ của huyện Báo Lâm. Trên sân khấu, ở vị trí của người đứng nhất, vẫn là cô bé với đôi mắt sáng của em si trắng dường như được giữ gìn rất cẩn thận. Có cuộc thất rục rộ, không còn là em cuối năm nguyên của ngày trước mà hôm trước thì, nó cuối lần này mang theo tia hy vọng, nó cuối tuổi của đang có một tương lai. Con ở bên dưới sân khấu kia, một người dân ông về họ báo trên tay đang đi theo bóng dáng nhỏ bằng ánh mắt đầy tự hào, yêu thương. Hình ảnh ấy đã trở thành bức tranh quan trọng nhất trong cuộc đời chị Hiền. Trong bức tranh, mỗi một thành viên, mỗi một nụ cười, ánh nhìn, cử chỉ đều trở thành kỷ ức quý giá nhất với chị.

“Ngày giáo viên tôi đã chọn khi ra trường, ngày giáo viên tôi đã từng ước mơ...” Tiếng nhạc phát ra rõ ràng từ chiếc loa cũ kéo chị Hiền và cả Mai trở về với hiện thực. Mai khẽ nhìn lên mái tóc màu hoa lau của chị, rồi lại cất tiếng hỏi:

- Có bất kì lúc nào trong đời, chị hối hận về những quyết định của mình không?

- Chị chưa từng hối hận, sau này cũng sẽ luôn không hối hận. Ngay lại thì, ngày nộp đơn xung phong lên đây ở chỗ này chính là ngày chị hạnh phúc nhất đời.

“Thế giới có những hạt mầm, lòng là ở một góc nào đó chẳng ai biết rõ mà đâm chồi, nẩy nong”.

Bốn năm sau, vào một buổi mưa phùn nhẹ rơi trên mặt đường đất trơn trượt, cũng vẫn là chiếc xe gần máy cù ki năm năm, Mai bước xuống giữa vũng vầy chao đùn rửa rít, hân hoan của các cô gái học trở nhà. Trong khuôn khổ ánh mắt giao nhau, Mai phát hiện ở phía cổng trường, có người giáo viên trong tà áo dài màu xanh giản dị đang nhìn cô mỉm cười.

NGUYỄN THỊ YẾN NHÌ - 12A01

Bài dự thi của học sinh: Nguyễn Thị Yến Nhi - Lớp 12A01

Khen thưởng 13 tập thể đạt giải trong Hội thi Văn nghệ

11B08	Nhất - Đơn, Song ca	12A14	Nhất - Múa
11B14	Nhì - Đơn, Song ca	11B01	Nhì - Múa
11B07	Ba - Đơn, Song ca	12A03	Nhì - Múa
12A13	Nhất - Tam, Tốp ca	12A01	Ba - Múa
11B18	Nhì - Tam, Tốp ca	11B13	
12A09	Nhất - Nhảy	10C18	
10C11	Nhì - Nhảy		

Văn nghệ vòng loại - Hội trường

Văn nghệ vòng loại

Văn nghệ vòng loại

Văn nghệ chung kết

Hồn thiêng đất Việt - 10C18

Kỷ niệm trường xưa - 11B08.

Những tiết mục xuất sắc đã được trình làng tại sân lễ vào sáng ngày 17/11/2023 và đã tạo được ấn tượng đẹp đến đại biểu về tham dự, Đây như là món quà nhỏ mà tập thể học sinh trường THPT Trần Phú muốn gửi đến thầy cô nhân dịp 41 năm ngày Nhà Giáo Việt Nam.

Bài ca người thầy - 12A14

Nam Xương nữ tử truyện - 12A09

HAPPY TEACHERS DAY

- Em xa cách nơi đây
- Bao năm rồi cô nhỉ?
- Sao vẫn thấy thân quen
- Khi về lại mái trường
- Cô ơi nhớ em không?
- Người học trò năm ấy
- Những lời dạy khi xưa
- Theo em tận hôm nay.
-

Ca khúc:

Cô Oi -

Nhạc sĩ:

Nguyễn

Văn

Chung

- Nhớ quá tiếng cô thầy
- Nhớ những ngày đến lớp
- Tất cả những kỷ niệm
- Giường như mới hôm qua
- Phấn trắng đã phủ mờ
- Mái tóc bạc phơ ấy
- Bỗng thấy có nỗi buồn
- Nhòe những cánh phượng hồng.
-

Người gieo mầm xanh

**“Lời thầy cô con luôn ghi trong tim
Mãi khắc ghi bao công ơn cô thầy
Những tháng năm khi con còn thơ dại
Lời thầy cô đã cho con niềm tin.**

**Rồi ngày mai khi con lớn lên
Tung cánh bay con bay đi vào đời ...”**

***Ca khúc “Lời Thầy cô” -
Nhạc sĩ: Phạm Hải Đăng***

**Chúng em kính gửi tấm lòng tri
ân đến với thầy cô - người lái đò
thầm lặng nâng niu cánh buồm tri
thức ra khơi lớn; kính gửi đến thầy
cô những đóa hoa tươi thắm như lời
tri ân chân thành và sâu sắc dành
cho quý thầy cô thân thương,
những người đã, đang và sẽ dành
cả thanh xuân để dìu dắt chúng em
đến bến bờ tương lai.**

Kính chúc Tập thể Ban Lãnh đạo - Cán bộ - Giáo viên - Nhân viên nhà trường luôn mạnh khỏe và hạnh phúc để luôn mang đến cho chúng em ngày càng nhiều bài học hay và bổ ích.

